

ROK

2005

TOJE DŮL "FRANFRANC"

8-9-1.05

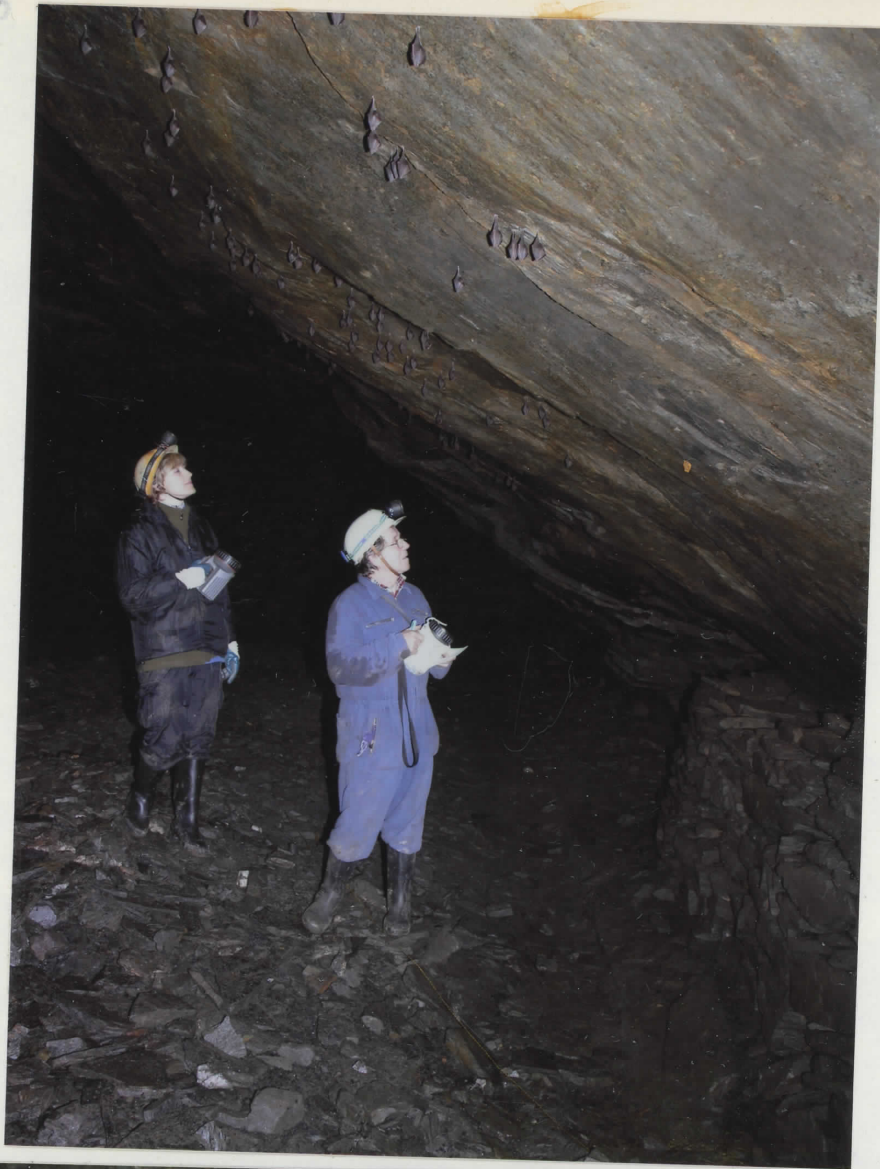
POPRVÉ DO DOLU FRANC FRANC

V novém roce vyrazíme do Jeseníků. Jana a Jena, Pepa, Arnost a Badyš. Důležitým cílem je důl Franc Franc nad Rýmařovem který jsme konečně v létě lokalizovali. Brodíme sesržením ke vstupu a jak je naše překvapení když zjistíme že, jedna mrtvá jesice uřízná - ale druhá máš je zamčena už jsme to chtěli vzdát - ale Pepa objevuje v jiné části vstupní prostory malý průlez který postupně vede až za mrtvé. A tak můžeme pokračovat dál do rozsáhlého systému. Kontrolujeme prvních stovky metrů, chodby a nacházíme jen pár netopýrů. Kde jsou ty avizované stovky kusů? Chodby se postupně přecházejí v oddělené komory a tady nás čeká prvních překvapení. Nastropack jsou desítky emarginatů a stovky vrápanů. Postupně je počítáme a jejich počtem. Už se vracíme zpět i když Pepa zakáže do výše položené části a už jen slyšíme jako řeo. "To jste ještě neviděli. To ne počítá a m páh běh" A byli jich tam třicet - tedy vrápanů. V nekonečných řadách viseli jako hrůsky. Nakonec jsme raději počítali jen odhadli na tisíc. Celkem skoro 2000 kusů!

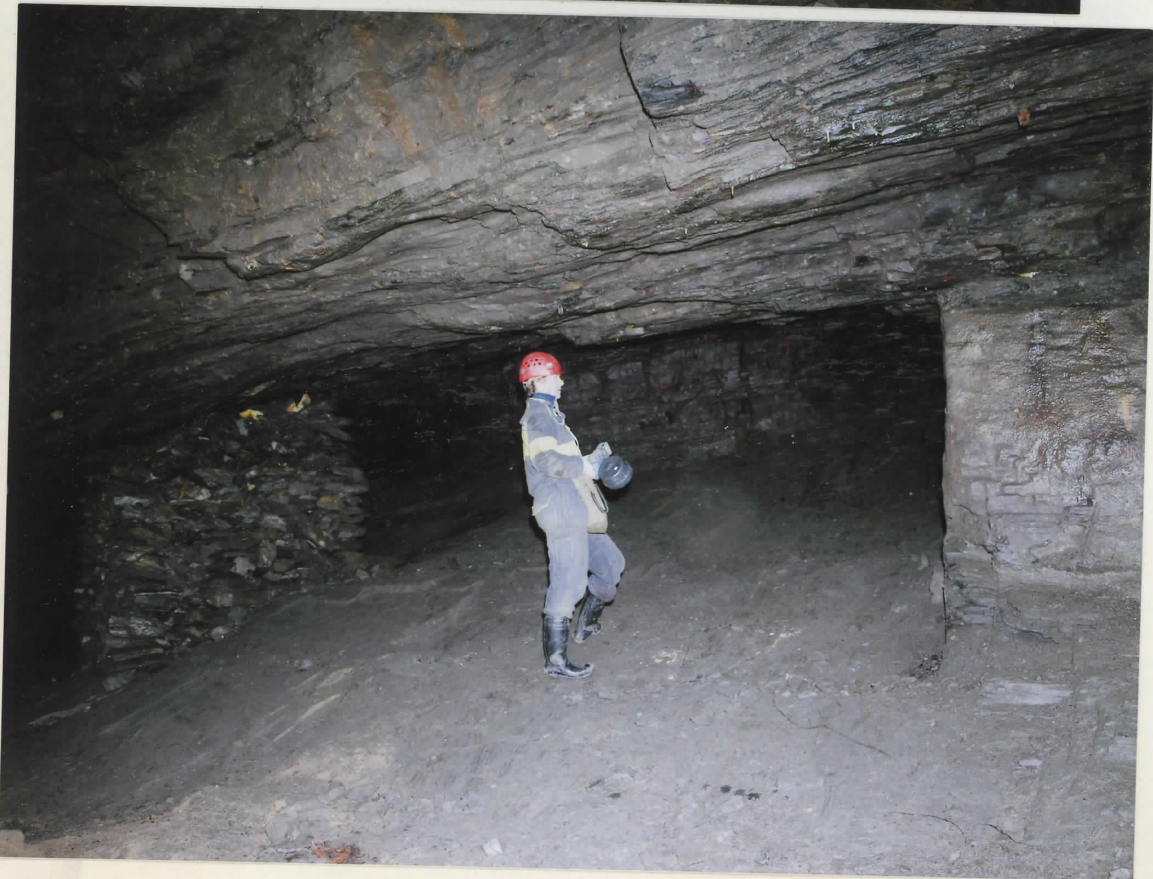
Pem dojnu odjždíme na Wagnerově chata a byčko přišel den opět vyrazili do terénu. Vyjždí Arnost, Pepa a Badyš do dolu Ruda. A pak všichni do nově lokalizovaného největšího dolu Rýmařov I (naš pracovní mdze) a zase domů.

8-2-8

DUL
FRANC FRANC

V DOLECH POKRÁČUJEME

- JAKARTOVICE

- A HNED TAK VÝROČKA V RŮŽDCE

Jako ulovi jsme se sešli v myslivně na Kotrlově panství Joška a Riša už od pátku vařili srněčí guláš a chladili pivo a vsobotu je doplnilai většina znaš.

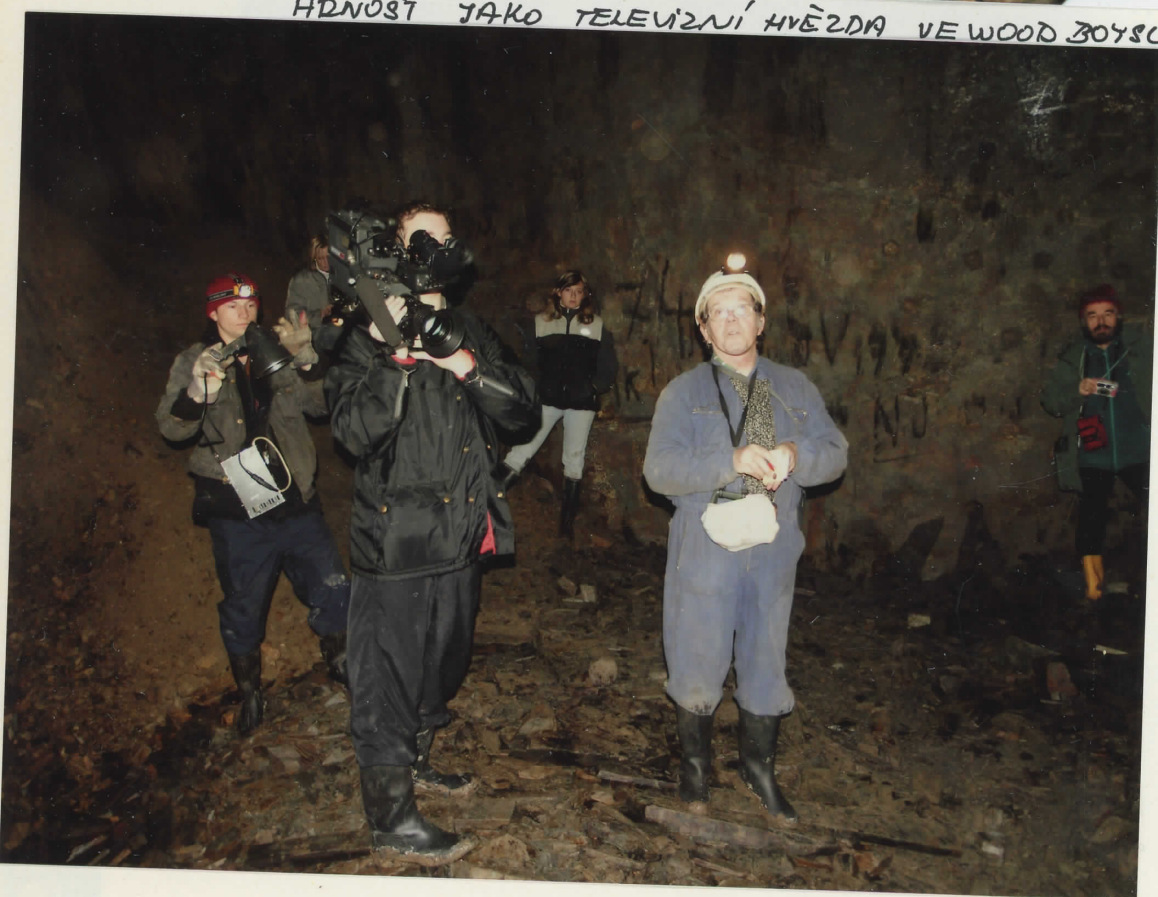
A samozřejmě na výroče se musí oslatiti všechng význa-
mná změny které se udály. Nově přirustky u Zobešů,
Cermanů, Kolouchů (tenchyběl), Skalciů... a tak
piti bylo něurekom. A proto se muselo likvidovat.
Nejvíce se to zasloužil Ludek Cerman, který dostal
letos poprvé vycházku a tak toho musel využít.
Mentěže jej v noci dostávali kamarádi do domu.
Také starosta Pavel nezistaval pozadu a ne mohli jej
pak probudit ani v neděli dopoledne. Jen škoda, že
přehli (až na Joška a Zobka) osetináci v sobotu v noci domů,
mohlo být ještě vaseleji.

NA VÝROČCE

ADNOŠT JAKO TELEVIZNÍ HVĚZDA VE WOOD BOYSU

ZASE V DOLECH -

6.2

A NEJDŘÍVE S TELEKIZÍ NOVA

To zase Draček vymyslel, že Nova nemá co točit a tak Novu s redaktorkou Michalčíkovou vyhnal do Wood Boyseu. A tak Pepa, Arnošt, Pěťá a Michal je protáhli dolem a pak jsme mohli vyrazit do Čermné - Potlachovického dolu.

P. AURITUS

A DAK DO ZÁLUŽNĚ

13.2

Kontrola v dole Zálužná - to je pochoutka. A pro oči odměna za cestu přes smetišť na III patro

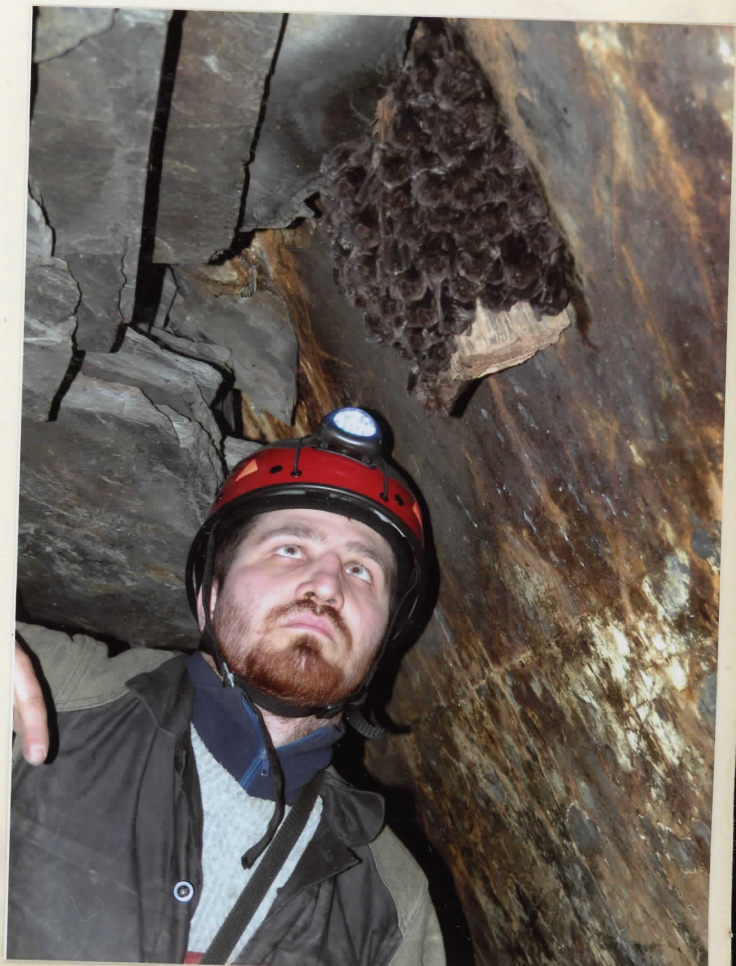
A dnes jenás trochu více: Pepa, Michal, Kuba, Jana, Arnošt, Pěta a kolega z ochrany přírody ou vopavě a kameraman Gombala Enrico.

V atomkockách se brodíme přes zatopené chodby a zjišťujeme, že mrazivá zima se projevila i v podzemí. Většina chodeb s vodou je zamrzlá - ale Barbastely jsou na svém místě.

Kdonic nadřevě i ve spárkách mají skoro 1000 kusů

Postupně sčítáme celé III patro zatímco Arnošt a Jana doprovázejí Enrica při natáčení.

Odpoledne jsme hotovi a můžeme jít a do čemě vřže.

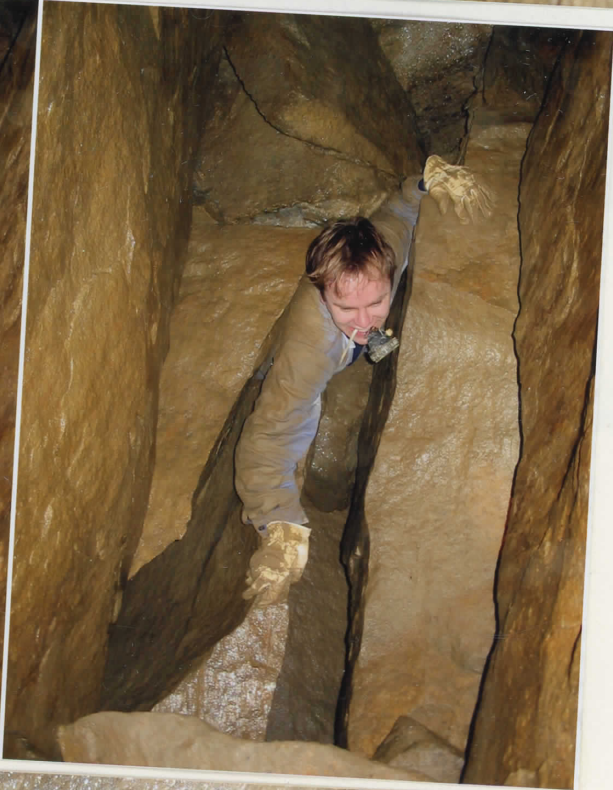
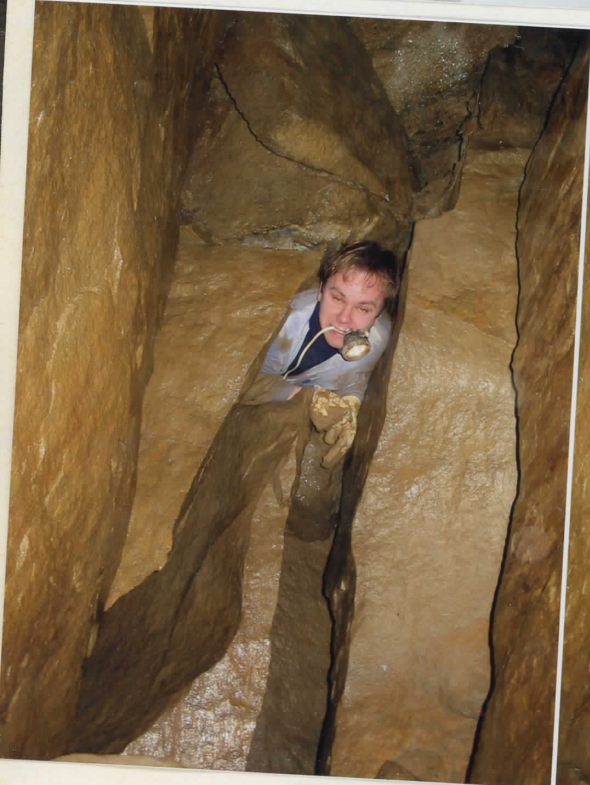
V ATLANTIDĚ

A V ČERNĚ ...

Tentokrátě nás bylo fakt hodně. Pepa, Jana, Zeta a Zeta, Michal, Zdeněk, Jožka, Peto, Luděk. Bylo mnoho nás sněhu a tak jsme auto zaparkovali u tratě, kde nás čekal nějaký zájemce o vozíky z Black Hillu do jeho muzea. Jeli propastí to šlo dobře - akorát Fiskořice to nijak nejelo - asi málo mazala. A tak když i ona dostala kala mado mohli jsme po prdci. Michal doprovází zájemce o vozíky (hnud semu líbily a chce je vytáhnout na povrch), Zeta a usatřáci počítají netopyřy a Pepa s Mikášem a Janou se brodí do "Atlantidy" za peřry i za dokumentaci. A aby to nebylo tak jednoduché - stačilo se Pepa při pobíhání, ve vodě popás utopit - a tak už teď se bál mazpatečím cestu sněhem k autu. Ostatní byli vsucku a mohlo se nahoru. Kupodivu to leke zvedle i náš "voziček" a Fiskořka. A mohli jsme do černé říze vyhodnotit akce.

40-50 staruš
marina.
1 to bricho
už nem'eo
byvalo.

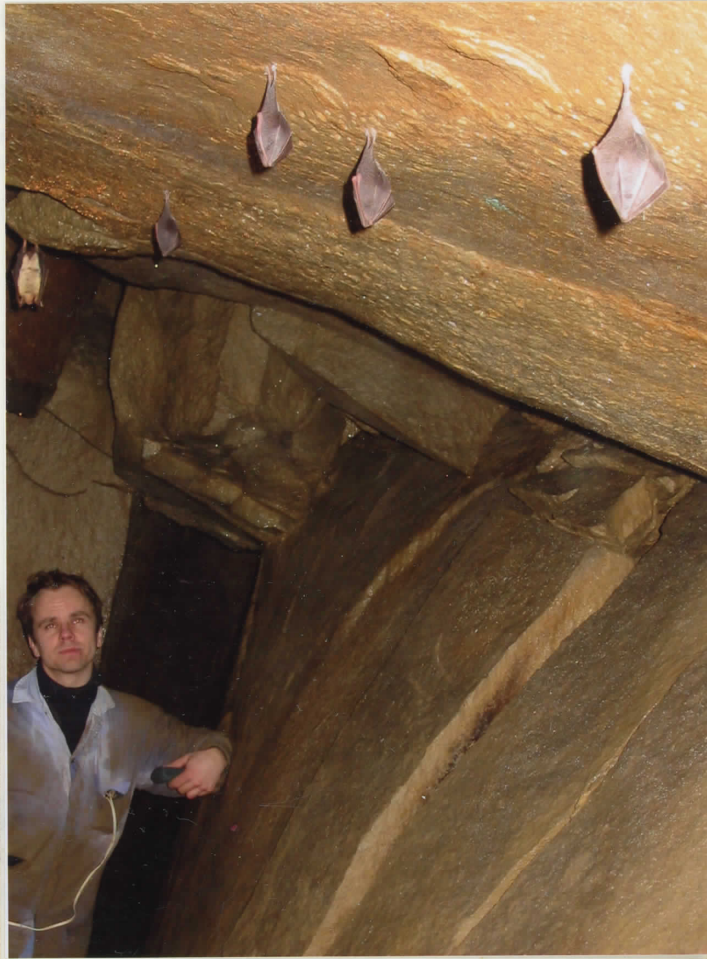

V MOŘI SNĚHU V BĚSKYDÁCH

22.2

22.2 NA Pustevny vyřázejí na kontrolu
Pěta a Martina. Navrtávají i terčová měřidla.
Netopýři v Cyrilce poslední dobou rebylo mnoho ale jaké
bylo přetvápami když jich tudkes bylo více jak 50.
Vč v sech částech jeskyně. A to dnes Pěta vzal
poprvé Martina až do zadu v nových částech.
A včtině - jak je vidět měl velké problémy.

Myotis bechsteini

Tolik netopýři v Cyrilce
ještě dlouho rebylo.

**Zpráva z akce „Zimní Záryje“
v rámci sčítání netopyřů
(Lokalita Záryje- hřeben Radhoště)
uskutečněná dne 27. Února 2005**

Účastníci : Pavel Dobeš ; Ivo Baroň ; Petr Zetek ; Zuzana Vychopňová ; Zuzana Jurajdová

Akce začíná trochu zajímavějším odjezdem.

Domluva je taková, že se sejdeme s Ekem v autobuse který jede směrem na Vranču. Ačkoliv se včera dušoval, že nastoupí na Ohradě, dneska stojí na nádraží i s kamarádkou Zuzkou. Odjezd autobusem nám zpestřil řidič, který se evidentně špatně vyspal a vyvolal konflikt na téma přípustné velikosti batohu a jeho zpoplatnění. Krize zašla tak daleko, že jsme se nakonec dohadovali, jestli Ekuv Batoh má 60cm nebo 50cm. Demagogie zvítězila a my moudřejší jsme ocenili kvality nabízených služeb místních ČSAD a ustoupily. Cena ústupku byla rovných 5 Kč za batoh. Doba je prostě zlá a každý centimetr má svou cenu.

Plán odjezdu jsme vymysleli akčně a jednoduše. Petr s druhou Zuzkou mají auto a podle toho se odvíjí vše ostatní. Oba dva tráví víkend na chatě ve Vranči a tak jsme domluveni, že my přijedeme do Nového Hrozenkova autobusem a tam se nalodíme do auta. Zuzka má za úkol sehnat pro mě sněžnice. Já mám za úkol je dovést na Záryje.

Jak jsme naplánovali, tak jsme taky udělali a pouze s drobným časovým skluzem vyrazíme terénním pikapem OPEL vzhůru do sněhu. Petr řídí a my poskáváme vynikající průtahovou borovičku.

Na Pustevnách nás přivítal, jak jinak, mráz a pohled na teploměr informoval o teplotě -15 °C. Vane nárazový vítr, ve kterém teplota okamžitě klesá až na -35 °C a sněhová vánice se střídá s nevšední podívanou na bizarní sněhové útvary vymodelované ze stromů. Socha radegasta, vypracovaná ze sněhu, umělcem při soutěži před několika týdny, působí nyní jako prapodivná příšera a dodává místu prazvláštní atmosféru. Na moje doporučení se převlékáme do overalu na parkovišti u auta a kdo tak neučinil toho později litoval. Hlavně na otevřené sjezdovce za sochou Radegasta se víchr stal nepřítelem, který odsával veškeré teplo a štípal tváře do nepříčetnosti. Naštěstí na celém úseku na Záryje jsou pouze tři taková otevřená místa a zbytek účinně cloní kleče a stromy. Na cestě, nad sérií depresí a propadů, prostě na lokalitě Záryje, obouváme sněžnice. Dřevěné zábradlí, které v těchto místech normálně bývá, skončilo někde pod sněhovou spoustou, pod našima nohama, a vůbec celá krajina je jakási jiná. K nepoznání. Zvlněnou louku, kde jsme v Září hloubily pokusnou sondu jsme lokalizovali ještě poměrně snadno. Ze sondy uprostřed louky stoupala pára a v třímetrové vrstvě sněhu se kontrastně černal vytavený otvor o průměru 50cm. Neklamná známka významu tohoto místa.

Z luk jsme vyrazily hledat loni objevenou Salaiku. Eko jako správný dobrodruh, ale nabral nesprávný směr a polovinu skupiny dotáhl k propadu, nad kterým jsme na poslední akci taky diskutovaly. Tato přibližně 10m dlouhá svahová deprese, místy až metr hluboká, se černala na mnoha místech podzemními výdechy, teplého vzduchu, různé velikosti. Tři největší se nacházely ve střední části. Podle rozložení odtavných ploch je, ale nutno konstatovat, že místo ač je perspektivní, bude od povrchu odděleno značným množstvím suti.

Po zdokumentování tohoto místa jsme se pohádkovým lesem přemístily znovu na louku, která byla v těchto podmínkách jediným pomocným orientačním bodem a po hodině hledání jsem Salaiku konečně našel. Celý problém spočíval ve skutečnosti, že toto místo si pamatují podle dvou padlých stromů, ale ty i přes svou mohutnost byly celé zapadané sněhem.

Jícen vstupní vertikály krásně odhaloval mocnost sněhu, který jí obklopoval a téměř celý byl schovaný pod větvemi okolních bučin, jejichž větve obalené sněhem se dotýkaly až země. Uvázal jsem lano na přidržení a po doušku horkého čaje se spustil dolů. Při ošlapávání okrajů, aby nám sněh potom nepadl za krk, ho sice dost napadalo i dolů, ale přesto se mi to nějak nepozdávalo. Ukázalo se, že se uvolnilo několik velkých balvanů ze svahu a ty se zaklínily dole v úžině. Tři malé se mi podařilo vyhodit, ale poslední, asi třicetikilový balvan, jsme společnými silami, pomocí lana vytáhly, až po nějaké chvíli. Až to už vypadalo, že bez pajcru s ním nehneme a odtáhneme s dlouhým a promrzlým nosem. Naštěstí to nebylo potřeba. Úžinou na začátku jesk. jsme protékly všichni bez problémů a exkurzní lezci nemněly žádné potíže s pohybem v této jeskyni.

Prolezli jsme všechny části, ale netopyři zde nikde nebyli. Posledním místem, které zbývalo ještě prohlédnout, byla chodba v nejnižších partiích, kde jsme i přes patrné pokračování už dále nedělali průzkum kvůli labilním blokům ve stropě. Ty se ale mezi tím zřítily a tak dnes stačilo prostoru pouze vyklidit a zajistit několik dalších bloků proti případnému nežádoucímu pohybu. V prostoru zůstal pouze jeden velký blok držící několika tunový blok ve stropě. Tento by bylo vhodné zajistit a je nutné pohybovat se kolem něj velmi obezřetně. Nová prostora má v přímém směru 5 až 10m a další vede do spodního patra a vrací se proti směru přístupové chodby. Tato chodba může mít, odhadem, také kolem pěti metrů a stejně jako první končí závalem. V nových prostorách je na několika místech vidět do níže položené prostor, do kterých by se i eventuelně dalo dostat.

Nejvíce nadějným místem pro další postup je, ale puklina (zhruba v polovině nových prostor), kde je i nástup do níže položené komory, která sleduje původní směr. V podstatě jde souběžně s chodbou a na konci, zhruba po dvou metrech, se takřka v pravém úhlu lomí doleva. Z pukliny sice vane intenzivní průvan, ale pro zběžný průzkum je, bohužel, docela těsná. Chodbička má sice tvar klínu, ale nejužší část je právě na začátku. Pro další postup je tedy nutné buďto odsekat úzké místo, nebo vyslat malého, štíhlého průzkumníka.

Na povrch jsme se vrátily všichni bez problémů a po sbalení jdeme hledat j. Radegast. Po několika hodinách, ale musíme konstatovat, že za nynějších podmínek ji nenajdeme. Já mám skoro jistotu, že jsme určitě kolem ní prošli několikrát, ale protavený vstup jsem nezahledl. Za těchto podmínek pouštíme i od dohledání j. Biskupovka i Raichova díra, protože ty jsem nenašel ani na podzim. Zbytek výpravy už tlačí i čas, protože musí do šesti hodin stihnout odjezd do Prahy a na návrat na Vsetín máme už jen hodinu a půl.

Vracíme se proto na hřebenovou cestu a po ní na parkoviště k autu.

Zasa opitý na akcii?

Co ti daš na me' hlavě?

Samí mladí na Kněžyni

V Beskydách letos napadlo až 3m sněhu a dostat se na Kněžyni bylo nemožné. Snad dnes i když už něco vytálo setam dostanem. Tedy mladí Kuba, Jekolucha a Lukáš. Z Podolánek samozřejmě, se musí kředit na věšty - nastěši' smích už byl ulehly a zmrazený a tak se věšty nesapadaly.

Bylo krásně a u jeskyně bylo bez sněhu. Zato v jeskyni bylo jako ve sprše. Všude lilo, ale zato netopýři to bylo požehnaně - nejvíce v historii. A to určitě už mnozí vylétli ven. Někteří netopýři byli tak nezvozní že přistávali i na klavách vstrelců - tedy na našich. No a další na běstáck - jako vždyť hrade' pády.

Náša
sostava

Před našim bungalovem...

... a uvnitř...

NA TRÝM OTEVŘÍT KEČKEMET NEB JAK JSME SE SETKALI S PRESIDENTEM UKRAJINY JUŠČENKEM

30.4
-
9.5

TÝDEN PŘED ODJEZDEM - SODOVÍDÁME

od Saše, že chce slavnostně otevřít Kečkamět a to za účasti samého presidenta Ukrajiny Juščenků a bez nás to přý nepůjde. Atak tam vyřídíme. Navštíví od 1. května Ukrajina s náma ruská víza - atak s odjezdem není problém.

Zolanech, Joška, Pepa, Jana a Arnost vyrazí v pátek 30. dubna přes Polsko k ukrajinské hranici a těsně popůlnoci 1. května ji přecházejeme.

A míříme na vyhledání na Kijev. Pepa a Zolanech se střídají za volantem Boxera zatímco Joška a Arnost jim připíjejí na zdraví. Popůlnoci - 2. května přecházejeme hranici Krymu a okolo 2 hodiny zastavujeme k noclehu na parkovišti asi 100 km od Simferopolu. A na oslavu vytákneme litr slivovice, který za chvíli mizí v nás.

Ve ráno 2. května a my vyřídíme do Simferopolu před Onyx a hned na čatyr Dag.

Tentokrát jsme ubytováni v rozpadající se maragogotce. Nevadí alespoň nemusíme uklízet.

máme čas a proto vyřídíme na krátkou procházku na hranu hřebene. A ráno slavné šťastný dojezd. Podle předpokladů by slavnostní otevření mělo být zítra. A tak se všichni koleme a v "bani" podstupujeme ovistu.

Ráno očekávané informace zda přijede prezident. A když zjistujeme že od nás ne - rozhodujeme se vyrazit na exkurzi po platu čatyr Dag.

Je středa - a prezident opět nepříjde. Ráno je škaredě a my rademe navštívit Simferopol a jeho tržiště. Nakonec stejně končíme u piva a rušíme se zpět na plato.

Je čtvrtek 4. května a máme volno. Je krásně a tak vyřídíme na exkurzi na hřeben Demerdži. Hřeben setýží nad pobřežím Černého moře a jeho okrajem čmí skalní útvar nazývaný "Mava carevny Jekatěrinny". Cestou sjždíme do vesnice Luči stoje a u ranee parkujeme a vyřídíme do skalního města, které je vytvořeno v masívu karnoglomerátů.

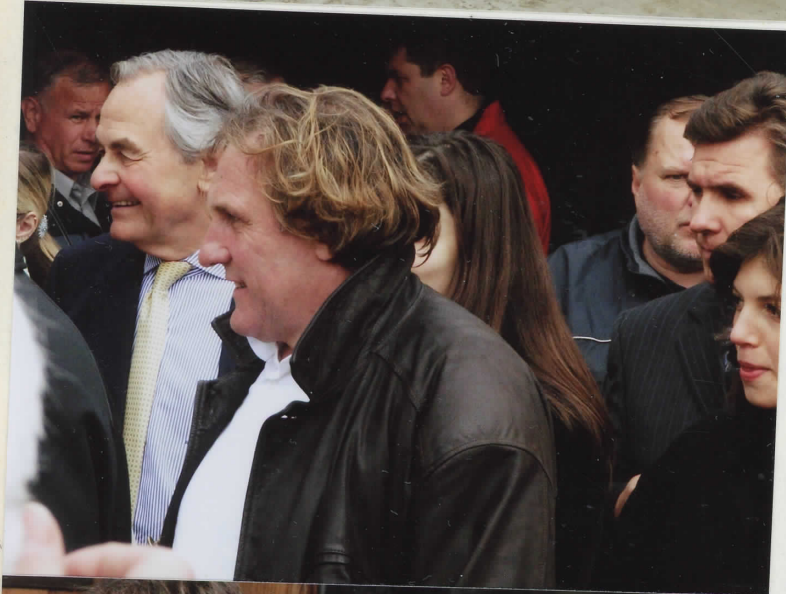

Prezidentský cirkus
přijel

... přem'paní
prezidentova'...

... přem'paní
prezidentova'...

... pak Depardieu
a vobjeti' goryl
Přijel prezident
Juščenko...

Pro všechny
výstava
našich fotografií

Vystup zakazuje me pivem naraní a nužeme nakoru. Procházíme skalním nálezem a pramí problem způsobuje Pepa, který se zadržuje někde ztráca a ostatní jej několik hodin hledali - až našli. Procházíme skalní město a navozer se vracíme na Zaně, kde máme domluvenou projížďku na komick. Všichni dostáváme normální koně a korát Zdeněk vyfasoval obra - aby jej vůbec unesl. Na konci dne jsou už koně rádně unaveni a moc se jim podnámá nechce klesat. Okleťtak to byla krásná projížďka. A večer likvidujeme koňaky a v bari se opět chystáme na presidenta. Projížďka přijede i s knězem Depardie.

Pátek 8.5 den "D". Jevano půl desáté a my přijíždíme k jistým Emine Bojir Chasar. Zatím jsmetu sami. Přijíždí pramí kosté manželka Saša, spalacologova. Je půl jedenácté a čeka nás tu asi 20 osob. Přicházejí dva v kožených bundách sedvoma pušky s cepicemi a sluchátky na uších. Proklestávají vše i celou jistým - jestli tu není bomba. Poněk přichází další a rozebírá nám foťáky kamery, ahnedná m zahazuje foťit Apak už nastavá správný zmatek. Přivázejí vlastní jídelní pítí a oše degustují ochutnáváci. Vlastní nádobi přibory. Zmíčko me objevuje se Depardie - a okamžitě vbíhá do jedyné. Ceremoniál ho ani nezajímá. Po něm pramí doma sděťmi. Apak v obkličem' ochranky a rezna'mijeli osob přichází prezident Jusčenko. Mezi jinými jemu představoní Pepa a a začná oterem' kčekemětu pro vajejnost.

Emine Bojir Chasar dobíhá Jusčenko s ochrankou, Depardie a Saša - a nás tam ochranka nepouští. Čekáme až usichmí vyjdou van - loučeme se pohledem se všema a zatím co vládní delegace se chystá k objedu my jdeme též na objed do naší maringotky. Pravda nemáme tolik chodů, ale chutná nám stejně.

Slava končí celý cirkus. Odjíždí a my odpoledne halíme a přemístujeme se do Simferopolu do Sašova kytu kde i my "několika chodeck" zatonějeme náš pobyt na Krymu.

Je sobota ráno - Saša odjíždí ještě doprovod presidenta na Čufut Kala a my po posledních nákupach a Simferopolu odjíždíme směr domů. Tentokráte to zkoušíme směrem na Odešu. Je to sice o 200 km bliže ale horší cesty a více nást. Ale itak se postupně probíjíme na Západ. Za volantem Zdeněk s Pepou a slávek slavi portujnem náš úspěšný návrat.

Výsledky
naši
fotografická
práce
v Keokametu

My při práci

a my na Demerdži na koních

U TATARŮ NA ŠAŠLYK

.. na přestávku došlo k pláči, objevuje se nějaká jeskyně. Je by nová?!

Čertův stůl
na čertově
mlýně a
Lada zkouší
jako to je
pod stolem.

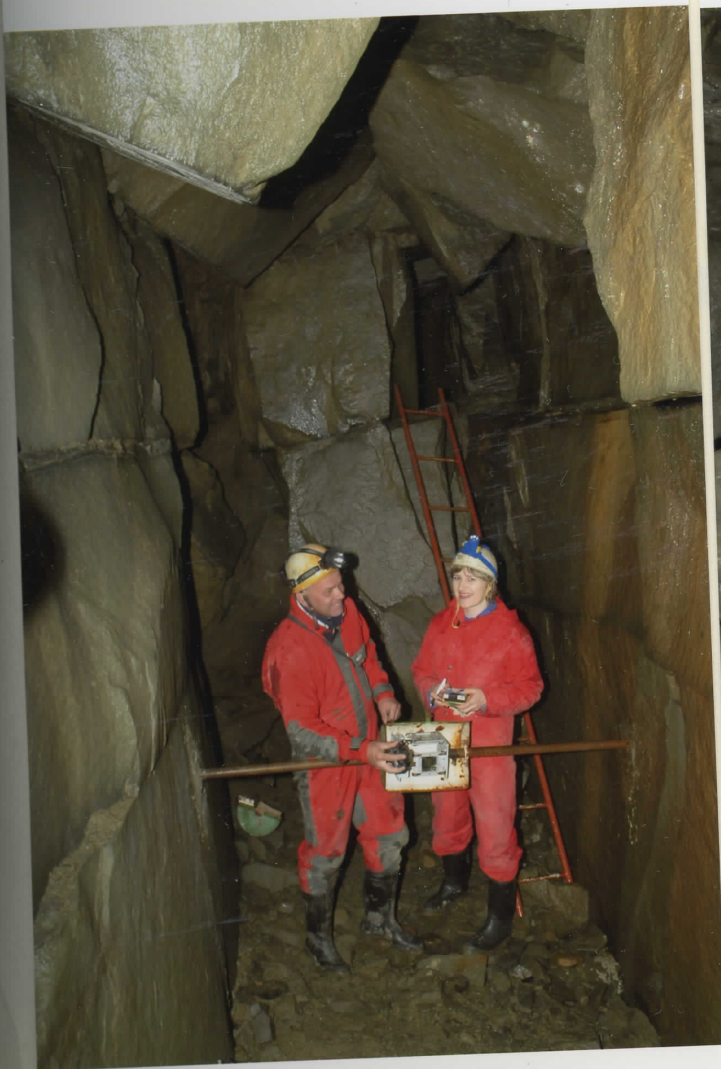

V Kněžynské
jaskyni

A PO KRYMU⁰⁰⁰

NA KNĚHYNI -14.5

Sněhy šly dolů i v Beskydách a tak po dlouhé době můžeme do Kněhyně. Arnošt, Pepa a Láďa vyrazili nakonec aby odčetli železová měřidla a naposled zkontrolovali netopýry. Málem bych zapoměl na posledního účastníka - Janu Džorku. Když se zkontrolovalo měřidlo v komoře - překvapil Láďu že Janu Pepa sdělím - že na dno kdruhému měřidlu přijde sami. Láďa tu již byl - ale Jana nikdy. a tak raději jsme sledovali žlora nad velkou propast a trochu je navíděli na sestup k měřáku. Měřák našli, odčetli a my jsme ještě stihli vystoupit na čertův mlýn zkontrolovat jestli náhodou během zimy se neotevřely nějaké ústupky do podzemí. Neotevřely a my mohli do hospody.

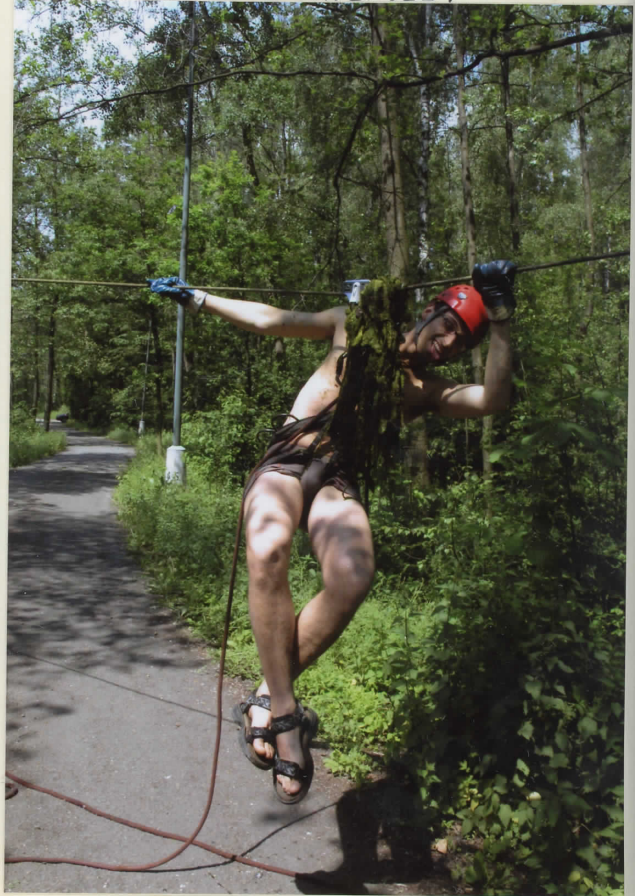
RADEK PDEHAZUJE BLIŇOČ

UKOTVENÍ LANA

PRVNÍ STEZD I S ŽABINCĚM

ARNOŠT TO NAPÍMA' SAM.

TRAVERZ

4.6

NAD GLIŇOČEM

dni

Podvoulčeck jsme se opět rozhodli při Mezinárodním děti uskutečnit travverz - tentokrát nad Gliňočem. A tak Tibors Michalem půjčili od Matěsa lano dlouhé 400m a v sobotu ráno mohly začít přípravy. Nejdříve jak přehodit lano přes gliňoč - přišel s pomocí Radek zelek a udici přehodil Gliňoč i napříč. Pak jsme natáhli matěsovo lano - no jo ale jak moc jej napnout. Nejdříve jej napínáme Michalovým Citroenem a prvním na něj se zavěsuje Pěť. Sjezd a končí uprostřed Gliňoče mezi žabincem. Napínáme vše - druhý sjezd a Pěť je opět mezi žabincem. Více už to Michalův Citroen nenapne. Nastupuje Pepův Boxar. Napíná - napíná až praská prusík, na kterém je lano uvázané na autě. Zařana - Tibor dostává ránu lanem do břicha a Pepa přes oko. Ještě štěstí, že druhý prusík na stromě vydržel - jinak to mohlo skončit daleko hůře. Dáváme silnější prusiky a napínáme znova. A jeto - Pěťa projede nad vodou. A po něm další a další. Děti, matky i babičky. Nejmladšímu jezdcovi je 2,5 roku - Karolínka Wagnerová! Pak nastupují i naše dorostenky. Janu vytkoupali, Marcelu nestihli - ale zato Děťo projel dráku takou rychlostí - že jej nikdo zastavit a on skončil na stromě. Ale přežil. Odpoledne vše balíme a jdeme slavit do hospody.

PRVNÍ SJEZD A PĚŤA KONČÍ VE VODĚ - TĚDY V ŽABINCÍCH

SESTUP
LÍŽINOU
NA DOLNÍ
PÁTŘA

V JESKYNI RADEBAST

TAK TADY NAŠ ŮEKÁ
KOPANÍ - PŘÍMO V CENTRU
ZARYSÍ

V NOVÉ JESKYNI SALAJKA

MAPUJEME SALAJKU

Takto lit se nás už na akci nešlo dleuho. Mnoho ale zase tak práce chtivých nebylo. Namapováni Salajky se vydal Bobek, Jožka a Michal Šarata, zatímco Pepa, Arnošt a další čtyři kamarádi šli zkoušet kopat do Zadevasta. Původně chtěl dolů i Kolouch - ale přes vstupní úroveň nad pato se nedostal. Kopečím v podzemí nikam nevedlo a tak všichni vyrazili zkoušet stěti na porrchu. Rozryli jsme zárupe jako krčci - ale do podzemí se nedostali. Zatím dovažili další dívei Zdeněk, se zlo menou rukou, Ivoš a Zisa - tímě teoretizován má pracovního re předvedli. Ludek Látor srodinkou děti a psi byli akh'něsi jakoke) Odpoledne klasi' Jožka ze Salajky další objevy dokterých ude iteina kterou nutno rozšířit - ale tak po zsměrem' zatím end mych'cišti' ma salajka více jak 80 metru. Práce končí a Jožka nás zve na dleed do restaurace ve vel-mesu která sice lude otevřena až za týden - ale už nás tam oěhaji! A čekali jsme i my nazišlo hodinu a půl a nedeeli určitě, že tu už nepočknem.

V SALAJCE

V DOLOMITECH

Když nevyšlo Norsko (zbylo nás málo) tak Pepa, Kuba, Jana, Arnošt, Lukáš a hostující Oliv vyrazili na feraty do Dolomitů.

Přeprava Boxarem z Bokumina na Passo Falzarego proběhla ve velkém vadru ale kupodivu bez problému. Sice jsme trochu pobloudili po Arnoštově navádění pošiláných stžácků v Dolomitech ale po desáté můžeme zaklehnout na sedle.

Noe sice všem komplikovalo Olivovo chrápní - ale vše vynahradilo Nádherné ráno.

Na feratu Tomaselli. To je dnešní cíl. Již jsme tu sice před mnoha lety byli (jen Pepa) a tak si tojdeme zopakovat. Lanovkou vyjždíme na vrchol a pak scházíme asi 5 km pod vlastní feratu. Pohledem na její stěny (patří k nejtěžším v Dolomitech) se Olivovi podlamují kolena a moc se mu měluje - že nahoru musí.

A tak sado feraty pouštějí Pepa, Jana, Kuba a Lukáš. Ještě štěstí že v tom vadru voda esota zapadní cestou - tedy vo stinu. Za to nahore pěkně pofukuje.

Scházíme dolů a vadro je šilone a tak uvažujeme kam nanoe. Někam dolů k potoku. Máme štěstí a nacházíme krásné místo a hned se tu ubytovárame.

Je další krásný den a pře námi další ferata. Tentokrát vybírá Pepa něco lehčí feratu na masív Salla. Proto sjždíme do Corvare na lanovky a vyjždíme pod feratu via Piazzetta.

V párovoci je psána jako těžká - ale to jsme Olivovi namokli říci. Až byl na ni - to už bylo pozdě.

Ferata ale moc nebyla a tak kdyby nds udržovali pomali
Italové před námi a němci jak by smet - feratu bycho m
ryběkli - i Oerz se překonával - ikdyž nds občas protěnal.
Závěrečné zebřiky byly třesnicťou
nadortu a další výstup na
vrchol byl jen procházkou do
výšky skoro 3 000 metrů.

A pak zase dolů k lanovce.

Trochu jsme si popletli cestu
A tak jsme se probíjeli cestou
necestou - ale dorazili jsme.

Kam na noc? Tentokrátě do
míst, kde jsme parkovali před
třemi lety. Nahoru - dolů a
dokola - až nám hoří brzdy.
Dorážíme pod sedlo Fordoi
a ikdyž je parkoviště pěkné
peně zůstáváme.

Další den je spíše odpočinkový a
přejezdový. Přejíždíme passo
Fordoi a sjíždíme dolů na
Arabu a dále pod Marmolatou
k městečku. Falcade a za

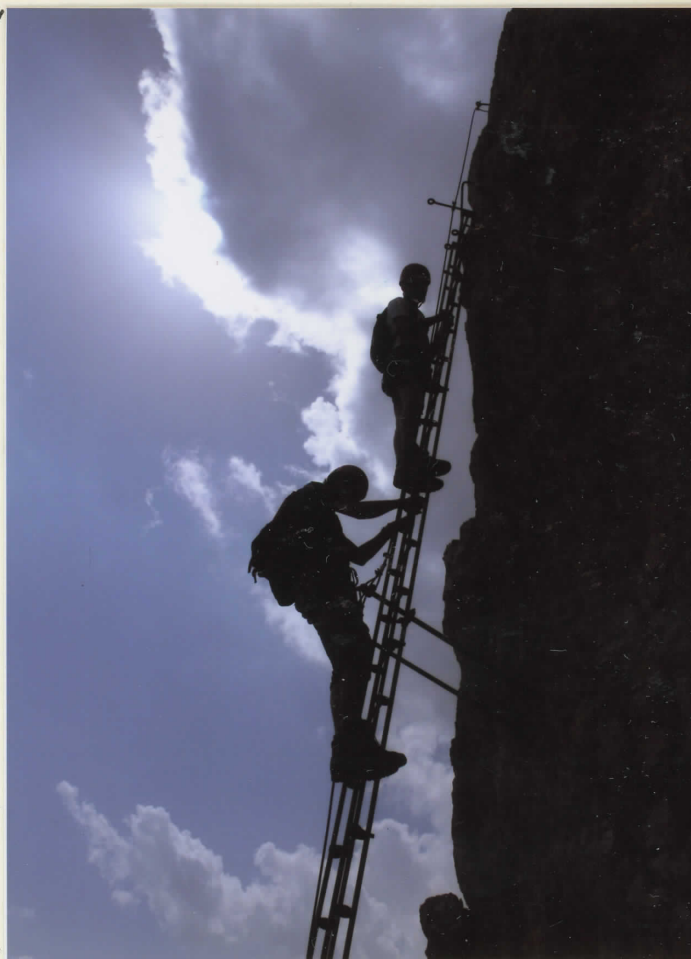
mim nacházíme kouzelné místo u říčky na pokedni piknik.
A samozřejmě i koupání a holení. Voda sice ledová - ale
super. Odpoledne jedeme dál směr passo Role. opět
pěkně vysoko. Na pasu se procházíme po okoli a navoděr
sjiždíme nad San Martino di Castroza. na nocleh
na parkovišti přímo u cesty.

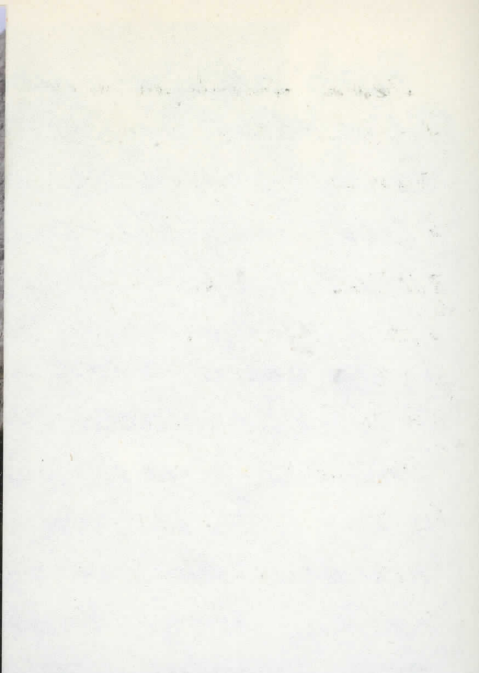
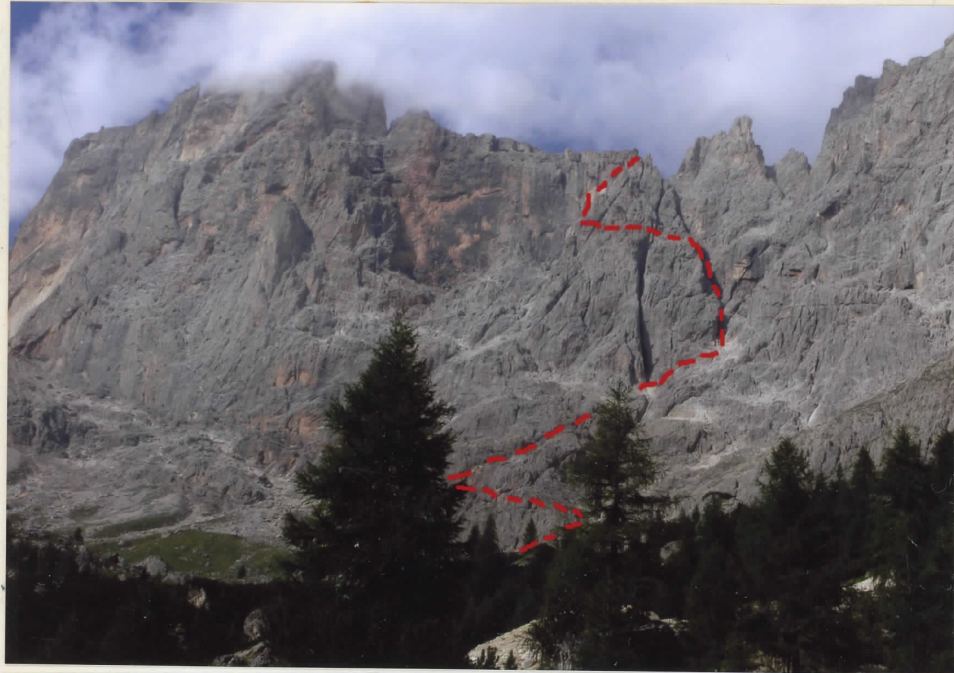
Příští ráno je sice oblačné a my míříme lanovkou ze
San Martino na masiv

Začíná tu další z velmi těžkých ferat:

Trochu jsme ji chtěli obejít a tak vyjíždíme Lanovkami až
horní stanicí. Ale to jsme si dali! K feratě jsme museli až
dolů. Tam schází Kuba a Lukáš a Pepa s Janou jdou na
vrchol z druhé strany - možná lehčí. Ale nebyla. Nahoru-
dolů a pak dlouhé stoupání k bivaku

Kam z druhé strany vystupují i Kuba s Lukášem. Vrchol je
zahalen v mrahu a tak na koře je pěkná kosa. Italové se tu
pokybují s párových bremdách a tak na naše kráťasy
a tilka ůrní jak na zjevení.

Měště žetv je bivak s dekami. Ale raději mažeme dolů.
Po skalách i po sněhu (na kterém si malá kuba rozbil
čuně, když to nemohl ubrzdít)

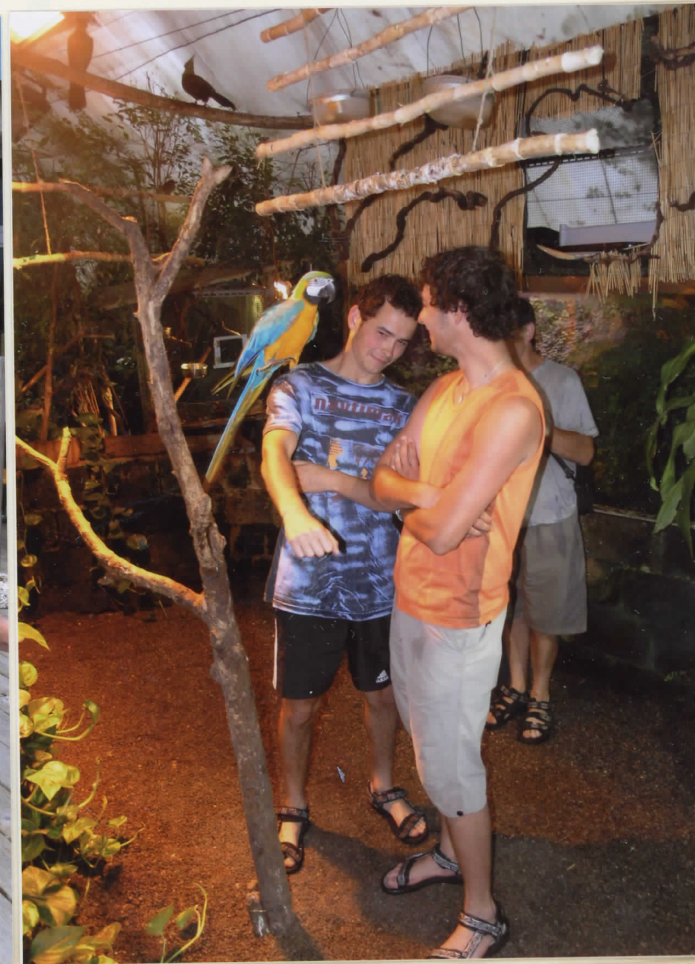
Všichni se scházíme na chatě a po pivu
sjíždíme do San Martino a odsud dále najik směr Terst.
Nocujeme u cesty a příští zastávka je v údolí říčky Resia
pod Monte Musi. V místech kde již jsme byli několikrát
je stále stejně krásně. Hlavně beru se tu cítí jak moř vrdji.
Proburáme mezi skalisky, sjíždíme vodopády - na celodenní
relax.

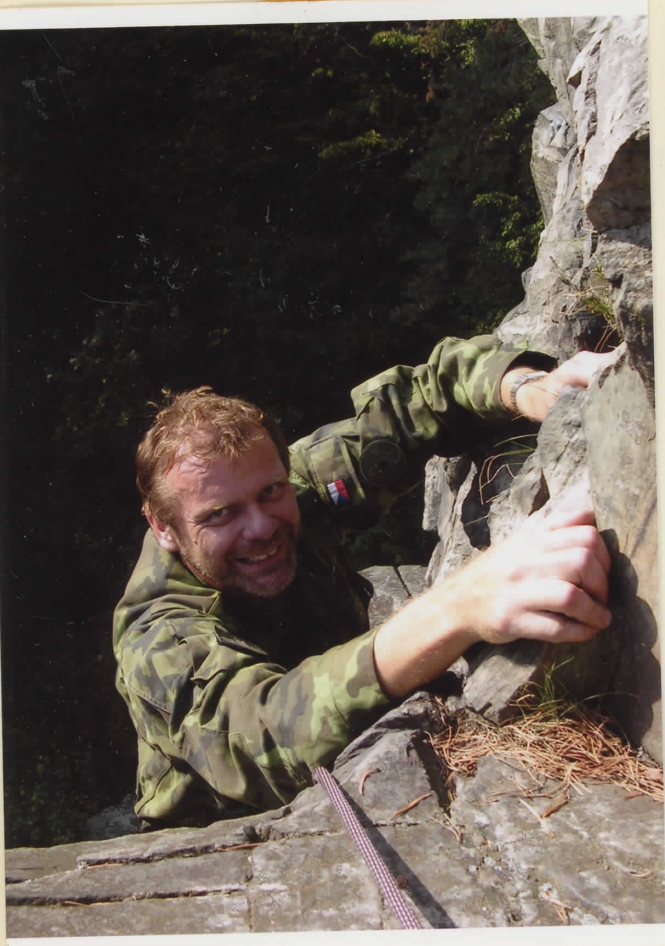
Oběd a odjezd do Terstu. Počasí se zhoršuje a dešť
nějak táhne za sebou. Navštívíme Bruna v obchodě a
večer do Pizzerie na pici. Na noc sjíždíme pod zámek
Miramare, a tu namolu nocujeme. My v autě, Oli a
na jedné mimi plašičce a Kuba stukašem na druhé.
Kad rákem vyhám dešť všechny do auto a prší celý den. A proto
den věnujeme prohlídce Miramare a mini tropická zoo v něm.

Prohlídka zoo malém skončila tragicky pro Lukaše, který si papoušek
obebral tak že mu sedal na rameno a žužlal ucho a my se báli, že
mu je aktovna. Naštěstí neukřov. Večer jdeme nerozloučit s Brunem
na rybi hody kně rnu domů (neboť z Bruna je vášnivý rybař)
a pak ještě v noci směr Bohumín. A příští večer jsme doma.

CVIČÍME ZÁLOHU ČESKÉ ARMÁDY

Záložáci České armády (když vypadali spíše jako armáda spásy) mi vyrazili do Oderských vrchů na týdenní cvičení. A součástí byl i jejich výjezd v Černém dole a Krušberských skalách. A tak tam vyrazili Kubas Šukášem a abyste nebáli vzal si Kubu sebou Šukáše. Začali na Krušbaku a dvacet záložáků se placatilo na různé obtížných cestách vzhůru. Pak se přemístili do Černého dolu a pro některé bylo ještě hůř. Překonání přenos bylo pro ně horší než porod. A tak nakonec Kubas Šukášem vykopali všecek do dolu i na horu. Bez větších úrazů.

Někdo si představuje
přezkum jaskyni takto...

Severových. edst
Zařtyji'

TŘI DNY V BESKYDACH

PÁTEK 6.10. Pepa slatou vyražají na Kněhyni udělat
odačet terčových měřidel. Počasí jako v létě a tak
vše je hotovo rázomá. A pak k zekům nacházejí
kde se chystá oslava čtyřicítky.

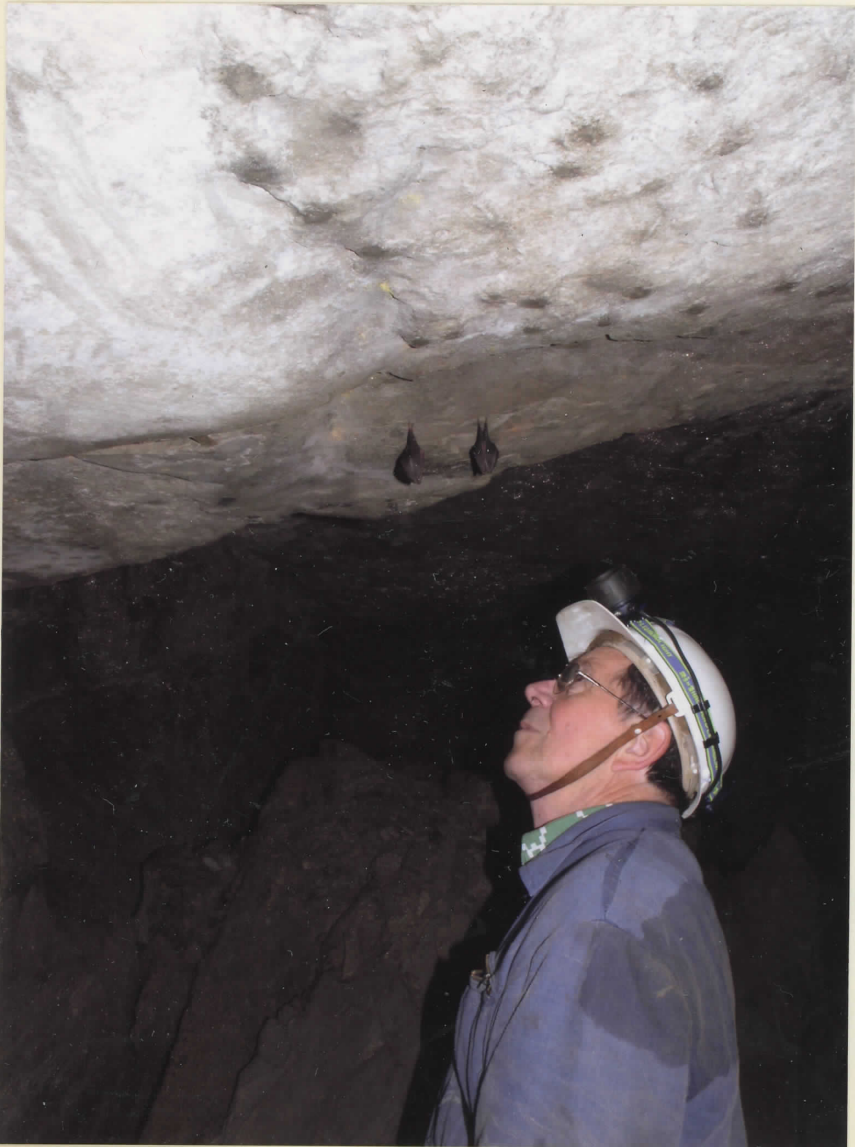
SOBOTA 7.10. Nejdrív Pepa s Láďou kontrolyjí Cyrilka a
pak jako vzdys hodinovým zpožděním přijíždějí vsetřídci
Jožka, Riša, Bobek a mladý kotrel a mrtíme na zdryje.
Jožka s Bobkem a kotrelu se vrhají nadalší průzkum
a prolongaci "Salajky". Původně chtěl domít i Riša
a pak Láďa - ale jejich proporce jim to nedovolily.
A tak Láďa zaujal pozici ležícího pozorovatele u
vstupu do Salajky a doufal, že se vstup rozestoupí.
Zato Riša se chvil kládí a sekače. a pokoušel se otvor
zvětšit. Marně.

Zato Pepa šmejdil po okolí a samozřejmě objevil další
místo, kde by mohla být jeskyne. A máme k tomu kopat.
Zatím "salajce" kluci se prokopávají do dalších částí a
odhadují, že jeskyne už by mohla mít 80 až 100 metrů.
Bobek kned vše mapuje a Pepa se rozhoduje, že musí
uvolnit cestu do jeskyne i pro Láďu a Dišu. Hodinu
seka do kamene který přetěluje vstup až je cesta při-
lezna i pro stokilové chlapy. A to už ani Láďa ani
Riša do "Salajky" nechtějí. A tak pokračování příště.

ÚTERÝ 10.10 Pepa a Kuba vyražají na Ondrašouky na-
instalovat opět uzávěr vstupu. Nejhorší je samozřejmě
ocelová "štko" vlněná ke vstupu - ale Kuba je ještě mladý.
Dopasovávalme "závoru" a pak procházíme terémem
zda se nahnou něco nového neotevřelo do podzemí.
Procházíme "koronem" ale ani tady
ne nacházíme.

Bude tu
jeskyne ?

Z VERNISÁŽE NA KNĚHYNI

V pátek 4. 11. měl Bobek v Ústí nad Labem
vernisaž své výstavy o Irsku a tam
jsme nemohli chybět. Děda, Jena
a Pepa je přijeli pozvat.
Nechyběli ani Ústíňáci Yozka
a starosta Pavel

V sobotu nato vyrazíme na Kněžyni
Kuba, Lukáš, Pepa a Arnošt.
Jako vždy odečíst tercova mě-
řidla, spočítat netopýry a
hned natočit o tom všem film.
A tak Kuba i Lukáš kmitali
po chodbách mezi netopýry
a hráli si na akční hrdiny
aby byli starší.

Jestli budou - to se uvidí
až bude film o netopýrech hotov.

Město Vsetín
vás zve na vernisaž výstavy fotografií
vsetínského fotografa

Pavel Dobeš
IRSKO

VÝSTAVNÍ SÍŇ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
v pátek 4. listopadu 2005 v 16 hodin

výstava je otevřena pondělí až pátek od 9 do 17 hodin
a potrvá do 28. listopadu 2005

Když díru
na zářijích
nenajdem, tak
ji vykopem...

V „Salajově díře“

DALŠÍ OBJEVY NA ZÁRYJÍCH?

13.11

To co objevil Pepa minule na Záryjích je třeba prozkoumat. A tak tam vyrazí Pepa, Ladta Arnošt a na Pasternáckách nás čeká nový kolega Alan. Nejdříve jsme chtěli do Cyničky - jenže někdo nám tak zablokoval zámek - že jsme do Cyničky nedostali - a zámek byl tak kvalitní, že se jej přetáhá ani nestráhla. Musím dojízdeji Bobek s Joškou ještě s nějakými lidmi s televíze (to aby se Bobek předvedl u Salajky)

Nejdříve začneme kopat v místě kde Pepa našel něco, co by mohlo vést do podzemí. Rozkopáváme celou propadlinu a Joška praví "Když dříve nenajdeme - tak ji vykopáme" a dali ses Arnoštem do kopání. Za chvíli jedra hlubší jak Joška a pry nekam pokračujeme. Zatím nepříleznou dílnou - ale jak Joška praví - "Salajka II" jena cestě. Jen vytáhnout lanem několik halvonič. - Tak přišel.

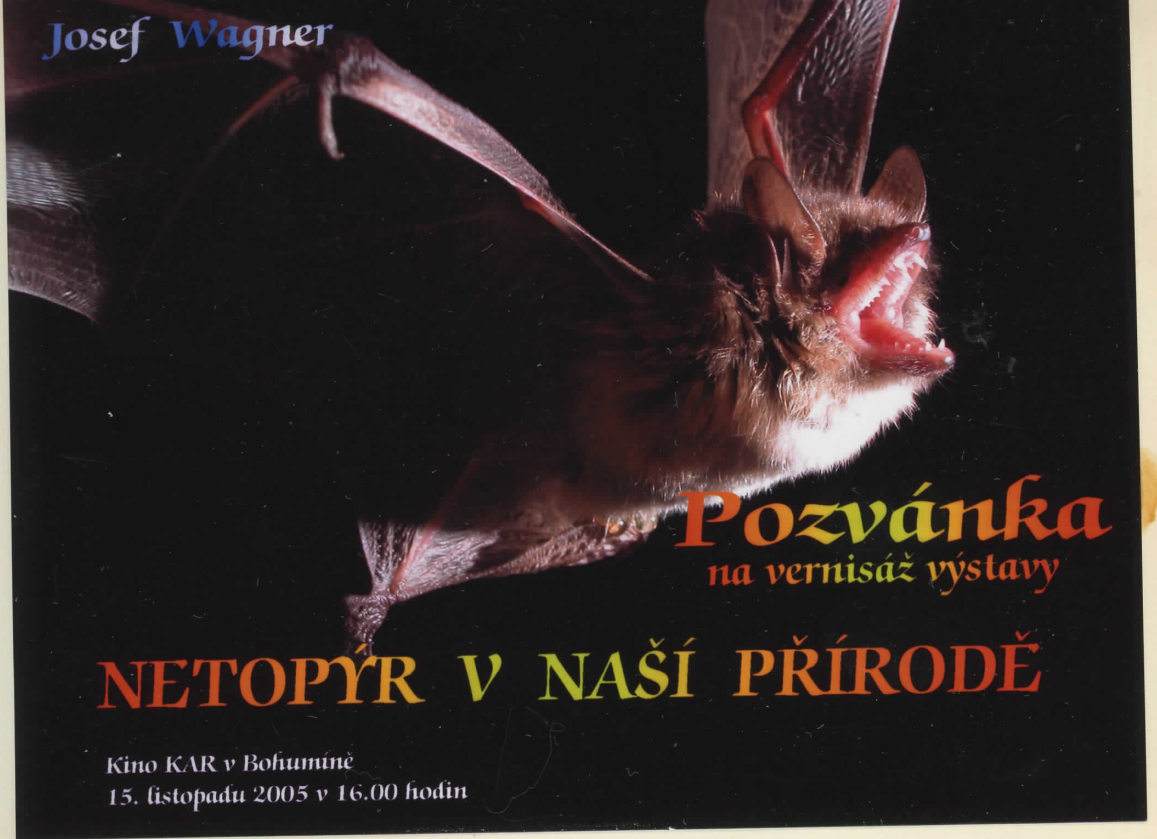
Zatím Bobek Pepa a Alan lezou do "Salajky" - natočit několik záběrů z podzemí pro televízi a pořídit fotodokumentaci jestyně. Za nimi přilézá Joška a ukazuje místo, kde by za dílnou mohly být další prostory - a zřejmě to tak vypadá. Jen kopat a sekat.

"Salajka díra"

Josef Wagner

Pozvánka
na vernisáž výstavy

NETOPÝR V NAŠÍ PŘÍRODĚ

Kino KAR v Bohumíně
15. listopadu 2005 v 16.00 hodin

14. 12. 05

NAD ŘEKOU ODROU

První letošní kontrola netopý-
ně mřila do dolů nad
řekou Odrou. Pepa, Kuba
a Arnost vyrazili do dolů
"v zářičině I, II, III".
Díl I - ten byl prázdný ale
v dolu II přece jen něco bylo.
Vstupní mříž už byla
zlikvidována - takže
žádné překvapení se nekonalo.
Další kontrola směřovala
do dolů nad st. Oldřichkami.
Ale i tu kromě dvou Myotisů
bylo prázdné.
I když z byl mraz - málem
nam bylo horho. To
když Pepa nechal v autě
halogenové světlo, které

se zapnulo (asi samo)
a nastěši když se Kuba
dávno vrátil do auto
uvídl jak z auta už
stoupá dým. Reflektor
propálil trávu, roztavil
část akumulátoru
a málem už podpálil
uše usadu v autě.
Ještě že to Kuba uhasil.

